

Arrest

nr. 205 294 van 13 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 januari 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 18 november 2016 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse schoonbroer.

Op 17 mei 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 juni 2017 diende verzoekster een tweede aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse schoonbroer.

Op 22 december 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen vormen de bestreden beslissingen.

Zij zijn gemotiveerd als volgt:

“beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.06.2017 werd ingediend door:

Naam: E.B.

Voor naam: K.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1990

Geboorteplaats: B.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] 3600 GENK

+ minderjarige kinderen:

Naam: S. Voor naam: H.

Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: [...]2011

Geboorteplaats: P.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Naam: S. Voor naam: H.

Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: [...]2014

Geboorteplaats: Genk

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 26.06.2017 voor de tweede maal gezinshereniging aan met haar schoonbroer, zijnde S. H., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 12 1980 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...' "*

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 worden volgende documenten voorgelegd:

-attesten OCMW Genk dd. 05.09.2017 en attest OCMW Essen dd. 05.09.2017 waaruit blijkt dat zowel betrokkene en haar echtgenoot als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen.

-'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2016' n°8237 dd. 18.08.2017 op naam van betrokkene, attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2016' n°8232 dd. 18.08.2017 op naam de echtgenoot van betrokkene : echter, deze documenten werden opgesteld op basis van een verklaring op eer, en worden zich dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat zowel betrokkene als haar echtgenoot in de betrokken periode niet in Marokko verbleven, wel in België.

-bewijzen geldstorting Western Union vanwege de referentiepersoon aan betrokkene en haar echtgenoot dd. 05.08.2011 en 05.03.2013: echter, deze twee stortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

-betalingen en stortingen vanwege de referentiepersoon aan Luminus (dd. 25.01.2017), CVBA Nieuw Dak (dd. 15.11.2016 en 12.02.2017), en aan betrokkene (dd. 30.05.2016, 23.10.2016, 22.12.2016, 25.01.2017, 30.05.2017 en 26.07.2017): echter, deze betalingen / stortingen werden opgestart na de aankomst van betrokkenen in België en net voor de indiening van de eerste aanvraag gezinshereniging van betrokkenen, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds van in het land van herkomst financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon.

-arbeidsovereenkomst (W. BV) dd. 16.12.2005 op naam van de referentiepersoon en bijbehorende loonfiches

-verklaring lidmaatschap De Voorzorg dd. 13.09.2017 op naam van de referentiepersoon; ongedateerde verklaringen lidmaatschap De Voorzorg op naam van betrokkene, haar echtgenoot en haar beide kinderen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogene te zijn, en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de schoonbroer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon worde betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. Ook de verblijfsaanvraag van de echtgenoot van betrokkene werd negatief afgesloten."

2. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 47/1 en 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk

besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het gelijkheidsbeginsel. Zij meent ook dat de gemachtigde een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"1.

Artikel 52 bepaalt het volgende:

§" 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter. (...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

2.

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,
2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,
3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bij gevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

3.

Artikel 47/1 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Artikel 47/3 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

4.

Verwerende partij interpreteert de wet en meer bepaalt artikelen 47/3 Vreemdelingenwet te beperkend en dus foutief.

In de wet staat enkel vermeld dat eisende partij "ten laste" moet zijn van de referentiepersoon of dat hij moet "deel uitmaken" van het gezin van de referentiepersoon.

In casu staat niet vermeld dat hij het bewijs moet leveren van ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin reeds in het land van oorsprong, zijnde Marokko.

Het ten laste zijn in België wordt in de bestreden beslissing an sich niet betwist. Het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in België wordt ook niet betwist.

Eisende partij voldoet derhalve aan de voorwaarden van artikel 47/3 Vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond en dient te worden vernietigd.

5.

Ter ondersteuning van het standpunt van eisende partij verwijst zij naar volgende passage:

"Wanneer ben je 'ten laste'?"

Je bent als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als je in de maanden voor je aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die je komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in je herkomstland of gewoontelijke verblijfplaats. De overheid moet rekening houden met je financiële en sociale omstandigheden.

Het gaat dus niet om een tenlasteneming voor je kosten in de toekomst die ondertekend moet worden, maar om een bewijs uit het nabije verleden dat je financieel of materieel ten laste valt van de Belg of Unieburger die je komt vervoegen. "

In deze passage van de site van Kruispunt Migratie en Integratie

<http://www.kruispuntmi.be/theina/vreemdelingenrecht-internationaal-privaatrecht/verblijfsrechtuitwijzing-reizen/gezinshereniging/wanneer-ben-ie-ten-laste>, geraadpleegd op 30.10.2015) wordt benadrukt dat het bewijs van materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen, moet worden gegeven.

In casu wordt niet verwezen naar het feit dat deze voorwaarde reeds vervuld had moeten zijn op het moment dat eisende partij in Marokko verkeerde.

Nee het dient voorafgaand de aanvraag te worden aangetoond.

Er wordt zelfs verder verwezen naar een periode van 6 maanden.

In casu, heeft eisende partij meer als voldoende aangetoond ten laste te zijn van haar schoonbroer en dit reeds voor een periode van 6 maanden gezien de aanvraag ook werd gedaan nu reeds meer dan 6 maanden geleden.

Sinds haar aankomst verblijft eisende partij te [...] in een appartement waarvan de kosten en lasten worden gefinancierd door haar schoonbroer S.H.

Het feit dus dat zij ten laste is van haar schoonbroer, en dit reeds sinds haar aankomst in België, is dan ook meer dan voldoende aangetoond.

6.

Minstens dient te worden geoordeeld dat de criteria die verwerende partij in casu, rekening houdend met alle gegevens in deze zaak, hanteert, veel te streng zijn.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat de motivatie van verwerende partij niet kan worden weerhouden en zij dan ook de vernoemde artikelen heeft geschonden.

7.

Ondergeschikt, minstens had de verwerende partij om aanvullende informatie kunnen vragen, of vragen om bepaalde zaken aangaande de persoonlijke concrete situatie van eisende partij te verhelderen of te verduidelijken of toe te lichten.

Verwerende partij heeft 6 maanden de tijd om een beslissing te nemen, en zij wacht tot bijna de laatste dag, namelijk 22.12.2017, om een beslissing te nemen en om dan te oordelen dat er een aantal documenten niet werden voorgelegd en hierdoor niet afdoende werd aangetoond financieel ten laste te zijn van schoonbroer S.H..

Eisende partij is van oordeel dat zij bij de afgifte van documenten hierover geen opmerkingen kreeg en geen probleem over werd gemaakt en zij ook gedurende maanden hieromtrent geen enkel bericht heeft ontvangen.

8.

Het middel is gegrond.”

In haar tweede middel voert verzoekster een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aan.

Zij verstrekt de volgende toelichting:

“Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij en de elementen van dit dossier.

De verwerende partij heeft de plicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Eisende partij verwijst naar de uiteenzetting hierboven en herneemt die eveneens onder dit tweede middel.

Het staat vast dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en alles behalve redelijk is geweest.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens in deze zaak en is in elk geval veel te streng geweest wat betreft haar beoordeling van de gegevens in deze zaak.

Ook al zou Uw Raad van oordeel zijn dat de verwerende partij het recht zou hebben om het bewijs van ten laste zijn te vragen in het kader van een aanvraag op grond van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, ondanks het feit dat dit niet in de wet wordt vermeld, dan nog dient de verwerende partij redelijk en zorgvuldig te werk te gaan, quod non.

Verwerende partij vraagt aldus dat eisende partij zou aantonen dat zij bewijzen bijbrengt uit Marokko.

Verwerende partij heeft 6 maanden de tijd om een beslissing te nemen, en zij wacht tot op bijna de laatste dag, namelijk 22.12.2017, om een beslissing te nemen en om dan te oordelen dat er documenten ontbreken.

Eisende partij is van oordeel dat dit geen enkel probleem was gezien er bij de afgifte geen probleem van werd gemaakt en gezien zij ook gedurende maanden hieromtrent geen enkel bericht heeft ontvangen. In deze context is het standpunt van eisende partij onredelijk en onzorgvuldig.

Had verwerende partij vragen of twijfels, dan had zij minstens de plicht om bijkomende informatie of een verheldering te vragen.

Dit heeft zij niet gedaan.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.”

Het eerste en tweede middel worden omwille van hun onderlinge verknochtheid samen onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet nader uitlegt op welke manier het gelijkheidsbeginsel en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit concreet worden geschonden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Deze middelonderdelen zijn onontvankelijk.

Verzoekster stelt dat de eerste bestreden beslissing het begrip “*ten laste*” in de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet te beperkend en dus foutief interpreteert. Zij stelt dat er nergens staat vermeld dat zij reeds “*ten laste*” moet zijn of deel moet uitmaken van het gezin van in het land van herkomst. Zij meent dat niet wordt betwist dat zij deel uitmaakt van het gezin en ten laste is van de referentiepersoon in België. Zij meent dan ook te voldoen aan de criteria. Verder stelt zij ondergeschikt dat de gemachtigde onzorgvuldig handelde door op het laatste moment, juist voor het verstrijken van de termijn van zes maanden, zijn beslissing te nemen zonder haar bijkomende inlichtingen te vragen terwijl haar bij de afgifte van de documenten geen opmerkingen werden gemaakt dat een aantal documenten niet werden voorgelegd en hierdoor niet afdoende werd aangetoond dat ze financieel ten laste is van haar schoonbroer.

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat haar motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat verzoekster niet heeft aangetoond deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst, noch dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De gemachtigde bespreekt hierbij alle voorgelegde stukken. Wat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt op de toepasselijke bepaling gewezen, met name artikel 7, 1, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat verzoeksters legaal verblijf in België is verstreken. De bestreden beslissingen geven duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing ook niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt slechts over

een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De vermeende schendingen worden onderzocht samen met de toepasselijke wettelijke bepalingen, die eveneens geschonden worden geacht.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...).”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“(...)

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...).”

Hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, er niet geheel mee samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Ze heeft betrekking op de zogenaamde ruimere familieleden, dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, lid 5, e) van de Burgerschapsrichtlijn dat luidt als volgt:

“in de gevallen van artikel 3, lid 2, onder a), een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of het land van waaruit zij binnenkomen afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie, of bij hem inwonen, of vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Een omzetting mag er niet toe leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkingsfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving.

Lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

De twee doelstellingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaan erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37).

De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen en bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

De vereiste dat een familielid-derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van de twee doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn te worden geïnterpreteerd, met name het vergemakkelijken van het vrij verkeer van de burgers van de Unie en het bevorderen van de eenheid van het gezin.

Het is nuttig te verwijzen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman) waarin onder meer het volgende wordt gesteld:

“29 Volgens dit artikel 3, lid 2, vergemakkelijken de lidstaten, overeenkomstig hun nationaal recht, binnenkomst en verblijf van „andere familieleden [...], die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet [...]”.

(...)

31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een

burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

(...)

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

(...)

35 Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het Hof van Justitie dient de betrokkene dus “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” en “*het behoren tot het huishouden*”. Er is dus een bijzondere band van afhankelijkheid vereist. Deze bijzondere familiale afhankelijkheidsbanden kunnen volgens het Hof in dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. Evenwel moet ze in elk geval bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. Aldus geeft het Hof het tijdstip (het ogenblik van de aanvraag) en de plaats (land van herkomst) aan ten aanzien waarvan een situatie van afhankelijkheid moet worden beoordeeld.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman aangegeven, met verwijzing naar de conclusie van advocaat-generaal Bot, dat het begrip “land van herkomst” kan slaan op lidstaten en derde landen en niet kan worden beperkt tot de lidstaat waaruit de te vervoegen burger van de Unie zelf afkomstig is of het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. In het geval een vreemdeling voorhoudt ten laste te zijn van een burger van de Unie, kan het land van herkomst dus zelfs een ander land zijn dat datgene waar de burger van de Unie vandaan komt.

Het feit dat in het arrest Rahman wordt geuid dat het land van herkomst de staat kan zijn waarin een familielid-derdelander verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om een burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen – waarmee het Hof van Justitie heeft willen aangeven dat het begrip “land van herkomst” niet kan worden beperkt tot de lidstaat waaruit de te vervoegen burger van de Unie zelf afkomstig is en dat in het geval een vreemdeling voorhoudt ten laste te zijn van een burger van de Unie het land van herkomst zelfs een ander land kan zijn dat datgene waar de burger van de Unie vandaan komt – impliceert evenwel niet dat men het gastland steeds automatisch als het land van herkomst dient te beschouwen, zoals verzoekster meent te kunnen doen gelden.

Verder kan niet worden voorbijgegaan aan de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat “*als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd (...) de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*”. (eigen onderlijnen)

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd wordt het volgende gesteld:

“ Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Gelet op het hiervoor gestelde, moet worden geconcludeerd dat de aanvrager in beginsel, voor zijn komst in het gastland waar hij de Unieburger begeleidt of vervoegt, in het land van herkomst afhankelijk (d.i. ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin) dient te zijn van de referentiepersoon en dit tot het moment van de aanvraag om gezinshereniging. Waar verzoekster nog verwijst naar een passage van de site van Kruispunt Migratie en Integratie, dient te worden gesteld dat dit geen bron van recht vormt en dat dit geen afbreuk kan doen aan bovenstaande wetgeving en rechtspraak. Ook in de geciteerde tekst wordt overigens gesteld dat de vreemdeling ten laste moet zijn in het land van herkomst.

Verzoekster stelt dus verkeerdelijk dat zij enkel dient aan te tonen dat zij ten laste is in België sedert haar aankomst hier of dat zij enkel moet aantonen deel uit te maken van het gezin sedert haar aankomst in België. De Raad merkt op dat verzoekster de concrete motieven wat betreft het ten laste zijn verder niet betwist, zodat deze blijven staan. Waar verzoekster stelt dat het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in België niet betwist zou zijn, gaat ze voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat *“uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene ook in België niet op het adres van de referentiepersoon woonachtig was/is.”*

Verzoekster stelt verder dat de gemachtigde ten minste aanvullende informatie had moeten vragen om haar persoonlijke situatie te verduidelijken of toe te lichten. Verzoekster meent dat zij kon veronderstellen dat er geen enkel probleem was gezien er bij de afgifte van de bijlage 19ter geen probleem werd gemaakt en gezien zij gedurende de maanden dat de aanvraag hangende was evenmin enig bericht had ontvangen.

De Raad stelt echter vast dat het in de eerste plaats aan verzoekster is om bij haar aanvraag al de door haar nuttige geachte documenten neer te leggen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de aanvraag duidelijk werd verzocht om binnen de drie maanden *“bewijs van ten laste te zijn (bewijs dat betrokkene onvermogen is zowel wat betreft onroerende goederen als inkomsten; er reeds financiële steun was in het land van herkomst; er aangetoond wordt dat de referentiepersoon voldoende bestaansmiddelen heeft; attesten OCMW voor beiden) OF bewijzen dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin in het land van herkomst (officiële documenten afgeleverd door de overheid van het land van*

herkomst van betrokkenen of andere)” over te leggen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster niet concreet uitlegt welke nuttige elementen zij dan wel had kunnen voorleggen indien haar om bijkomende inlichtingen was gevraagd.

Waar verzoekster nog aanstipt dat bij de afgifte van de documenten (door de gemeente) geen probleem werd gemaakt over het feit dat bepaalde documenten zouden ontbreken om afdoende aan te tonen dat zij financieel ten laste is van de referentiepersoon, wijst de Raad erop dat het niet de bevoegdheid is van de gemeente, doch enkel van de gemachtigde van de staatssecretaris om een inhoudelijke beoordeling te maken van de voorgelegde stukken die het ten laste zijn of het deel uitmaken van het gezin moeten aantonen. De gemeente kan op grond van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit enkel nagaan of er documenten zijn voorgelegd waarmee kan worden vastgesteld of de voorwaarden zoals bepaald in de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden vervuld. Indien alle vereiste documenten zijn voorgelegd, zoals in casu, moet de gemeente die overeenkomstig artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit overmaken aan de gemachtigde voor de inhoudelijke beoordeling. Het kwam dus niet toe aan de gemeente om verzoeker erop te wijzen dat de voorgelegde stukken niet zouden volstaan om de financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon aan te tonen in het herkomstland of te bewijzen dat zij in het herkomstland deel uitmaakte van het gezin.

Verzoekster heeft niet aangetoond dat de gemachtigde op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld over de aanvraag, of dat zij daarover niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd. Een schending van de artikelen 47/1 of 47/3 van de Vreemdelingenwet blijkt ook niet.

Het eerste en tweede middel zijn dan ook deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In haar derde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij verstrekt de volgende toelichting:

“Eisende partij heeft alhier haar familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van haar sociale en economische belangen ligt nu in België. Hieromtrent kan er geen enkele discussie zijn, gezien zij sedert haar aankomst verblijft in een appartement waarvan de kosten en lasten worden gefinancierd door haar schoonbroer.

Een terugkeer naar haar land van herkomst zal haar dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt. Een terugkeer zal het gevolg zijn van huidige beslissing gezien verwerende partij de beslissing neemt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, intengendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoordelijk dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Turkije terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten tengevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Vooreerst merkt de Raad op dat het hele betoog van verzoekster over de “inmenging” in haar gezins- en privéleven, die zou moeten voldoen aan de voorwaarden van artikel 8, 2° lid van het EVRM, niet dienstig kan worden uiteengezet. Er is in casu enkel sprake van een eerste toelating, niet van een beëindiging van een verblijfsrecht, daarom is er geen sprake van inmenging in het gezins- en privéleven volgens de rechtspraak van het EHRM. Wel wijst verzoekster er terecht op dat de verdragsbepaling ook een actieve verplichting kan inhouden en dit brengt een “fair balance-toets” mee. Het is in dit licht dat de Raad het middel verder onderzoekt.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven en familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het gezinsleven verwijst verzoekster naar haar schoonbroer. Waar het EHRM de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, ligt dat anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of broers en zussen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden) (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK).

Verzoekster moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar schoonbroer aantonen, wil zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag reeds wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de beoordeling van het eerste en tweede middel is gebleken dat niet is aangetoond dat deze beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk of onwettig zou zijn. Verzoekster toont ook niet op andere wijze aan dat er sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgt. Door er louter op te wijzen dat zij in een appartement verblijft dat door haar schoonbroer bekostigd wordt, blijkt niet dat zij op geen enkele wijze zelfstandig kan functioneren. Bovendien kan ook op afstand financiële ondersteuning verder gezet worden indien werkelijk nodig. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar schoonbroer, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat verzoekster zich niet op deze bepaling kan beroepen.

Het bevel om het grondgebied wordt bovendien ook als volgt gemotiveerd:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de schoonbroer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon worde betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. Ook de verblijfsaanvraag van de echtgenoot van betrokkene werd negatief afgesloten.”

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde op redelijke wijze vaststelt dat er geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met de Nederlandse referentiepersoon.

Verzoekster beroept zich ook op een beschermingswaardig privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, maar toont op geen enkele wijze aan dat zij hier een beschermingswaardig privéleven heeft in de zin van de voormelde bepaling. Zij stelt enkel dat het “centrum van haar sociale en economische belangen” in België ligt omdat zij woont in een appartement bekostigd door haar schoonbroer. De Raad is niet overtuigd dat het wonen in een door de referentiepersoon bekostigd appartement zou volstaan om aannemelijk te maken dat België werkelijk het centrum van de sociale en economische belangen is geworden. Verzoekster beweert verder dat een terugkeer naar het land van herkomst haar onnoemelijk veel schade zal toebrengen, maar brengt daarvan geen begin van bewijs aan en zij preciseert evenmin welke schade zij bij terugkeer zou lijden. De Raad wijst er ook nog op dat nergens uit blijkt dat verzoekster terug zou moeten keren naar Turkije.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES